

partides dels termes de Lavansa (Alt Urgell) (xxxviii, 27.7), de Noves de Segre (xxxvii, 192.25), Gósol (Berguedà) (xxxviii, 91.7), Cambrils (Solsonès) (xxxviii, 164.2).

Co<n>gost, llegit en les afrontacions de Morella ⁵ en el Capbreu de Cinctorres a. 1249 (xxviii, 9.21).

Barranco el Congustro, partida de la Pobla de Roda (Alta Ribagorça) (Gourdon, BAEC xi, 113).

ETIM. Del llatí vulgar CONGUSTUS 'estret', contracció de COANGUSTUS, que és una forma que deriva de ANGUSTUS 'estret, acongoestat', sota la influència del verb COANGUSTARE (cf. DECAt I, 315b27-35). J. F. C.

Conia, Conies, Conill, Conilla, Conillò, Cornia, Corniola, Montconill, V. vol. I, 111-112 i suplement s. v. ¹⁵ Montconill

CONILLAC, Coma de ~

Afluent de la Tet, per la banda dreta, que desem- ²⁰ boca una mica avall de Vinçà (Conflent).¹

DOC. ANT. A. de Conilacho 1218 (Alart, InvLC, s. v. Conillac), Conilaco 1223 (id.), G. de Conilaco 1243 (id.), 1246 (id.), 1264 (Alart, Priv., 255), 1265 (Alart, InvLC, s. v. Conillac), Poncii de Conillac ²⁵ 1268 (id.), Guillemus de Conilacho de Villafranca 1272 (Alart, Priv., 312), Bn. Conilach 1279 (Alart, InvLC, s. v. Conillac), Conilac 1386 (Ponsich, Top., 128), loco vocato Conillac 1393 (Alart, InvLC, s. v. Conillac), Conilach 1417 (id.).

ETIM. *CONDILIĀCU, derivat del NP CONDILIUS i aquest del celt. CONDOS (Skok, Ortsn., 170-71; Coromines, Btr. z. Namenfg. 1973, 286, 288). Cal remarcar l'existència de diversos homònims a les terres d'Oc: Condillac (Drôme), Condilbac (Charente), Conilbac ³⁵ (Aude, cantons de Couizà, Lezinhan i Coursan).² Ph.R.

¹ Alart, Bull. Soc. Agr. Sc. x, 69. — ² Veg. Skok, Ortsn., 170-71; Mistral, TdF I, s. v. Conilbac; J. Lemoine, Top. du Lgd. et Gc., 114, 156, 205. Notem que Conilbac (c^o Couizà), situat entre Quilhan ⁴⁰ i Limós, es troba dins l'àrea de ND > n (E.T.C. I, 80-81; 281).

CONJUNTA

Parròquia i mas antic de les valls de Noves de Se- ⁴⁵ gre (Alt Urgell).

DOC. ANT. Coniuncta a. 839 (Acta CSdUrg., ed. P. Pujol, n.º 61); Coniuncta a. 1518 (Spill de Castell- ^{bò}, 13v i 14r).

ETIM. Del llatí CONJUNCTA potser amb el sentit de ⁵⁰ 'conjunció de camins'. Crec (inf. de 2a. mà) que Con- junta havia estat també el nom d'una capella rural prop de La Roca (Vallès). J. F. C.

CONORBAU

Antic llogaret i parròquia de l'Urgellet, en el te. de la Parròquia d'Hortó, muntanya amunt a la dreta del Segre, uns 10 k. O. de la Seu d'Urgell. ⁶⁰

Avui, nom i lloc bastant oblidat; només l'adminis- tració eclesiàstica de La Seu, consta bé com antiga parròquia, i amb el nom de Conorbau, però fins l'ar- xiver més savi i antic allí, Dr. Pere Pujol, ho localitza- va una mica vagament: «poble antic de la vall de No- ves o de Castellbò». Pitjor pel costat civil: Madoz, a l'art. Parroquia de Ortó esmenta la «casa de Conor- bau», i a l'ordre alfabètic el qualificava de «caserío», amb 6 hab. en la forma deturpada Conorau, remetent a Gramós (on se n'oblidà). Més greu encara la de Z. Rocafort (GGC, Lda.) «Cornalbou» [sic], esmentat junt amb Baridà en el te. Parròquia d'Hortó, mun. que, en efecte, es troba a la dr. del Segre, entre les valls de Castellbò i Noves.

MENCIONS ANT. 839, a l'Acte C. SdUrg.: Cuten- abarcii amb lleu var. ortogràfica Cutenauarczii en la còpia del S. XII, però en el Capbreu del Cartulari (poc o gens posterior al text oficial, i com si fos un esbor- rall més fidel a les formes vulgars) Codnauarc (ed. Pu- jol, n.º 47), citat entre Pallerols del Cantó i la Parrò- quia d'Hortó.

1071: figura com Codonavarz, en el testament del gran cap de la Reconquesta urgellesa, Arnau Mir de Tost [Tost és 6 k. al S., dellà del Segre], p.p. fra J. Sanahuja (Hist. de la v. d. Ager, 343.12). El millor coneixedor de la zona, MiretS., en un altre doc. de 1071, en dóna una doble variant [mss. diferents, grec]: «--- ipsa parrochia de Curte nauarcii/Codonavariz et de Travesseres ---» (Comtat de Castellbò, p. 350); ³⁰ 1233: Hinojosa (Reg. Señ. Cat., p. 53) el troba ja en la forma mod. Conorbau. Com que en la seva obra es tracta de llocs poblats, potser és doc. diferent un de la mateixa data, on apareix reduït a nom d'una boscuria:

1233: «--- per totam montaneam et n e m o r i s de Conorbau, d'Ares ---» (Baraut, Cart. de Trespunts, § 1, p. 14.7). Trespunts és 10 k. dret al S., la collada d'Ares altres tants al SO., i a 5 k. aigües amunt de Noves; 1518: al Spill de Castellbò ja només consta com una entitat feudal: «la honor de Conorbau» inclosa dins la vall de Aguilar (fº 12) dependent de Castellbò. Segons una cèdula, Aguiló ho trobà com un cognom a Vic, en text datat de 1255, grafiat en el DAG., Conorbat: és versemblant essent tan antic que el ms. portés Conorbad (seria grafia «normalitzada» pel publi- cador), i en aquesta data -d era grafia del so ð, que es- devingué y (pred, pad, vod grafies d'aquell temps).

ETIM. Meyer-Lübke (BDC xi, 25) en el seu estu- di sobre els NLL de l'Acte de la SdUrg., no coneixent altra dada que la menció de 839 i l'equivalència dona- da per Pujol, no gosà apartar-lo dels NLL pre-romans (força preponderants en aquella llista), i temptejava analitzar-lo com CUTENA ABARCII, tot mostrant-se però estranyat, de l'aparició d'un concepte com 'cotna' (CU- ⁵⁵ TENA), i de l'anòmala aparició d'una y com vocalitza- ció de ci, recolzada darrere r.

Adonant-me de l'absurditat d'una aplicació en topo- nímia de la idea de 'cotna' (pell de porc), endevinava jo aviat que aquí havia d'haver-hi, en alguna forma, el mot cort. Ja en E.T.C. (1963, II, 149) el posava enmig